

Georgië 2008

Een maand na de reis vraagt men mij om een verslagje te schrijven over mijn ervaringen in Georgië. Misschien maar goed ook, zo kan ik mijn ingevingen, impressies, gevoelens... die ik in een klein boekje had neergeschreven ook eens ordenen op papier. Maar het zal niet gemakkelijk zijn om mijn ervaringen neer te schrijven op slechts 2 velletjes papier. Alles zit nog zo vers in m'n geheugen dat ik het nog niet heb kunnen plaatsen in mijn leven. Hoe zou ik dat dan deftig op papier kunnen doen. Maar ik doe het, voor jullie en vooral voor mezelf.

We zijn er. Na drie uur vliegen, een tussenstop in München en een vluchtige kennismaking met onze 3 Oostenrijkers die een maand onze broer, zus en 'mama' gaan vormen, komen we aan op de luchthaven van Tbilisi, de hoofdstad van Georgië. Na het wisselen van onze euro's in laries stond het definitief vast dat we hier een maand van ons leven gingen doorbrengen, of langer. We wachten op zuster Teresa die ons de komende nacht onderdak zal verschaffen. Wij zijn blij dat we na een letterlijk bewogen dag even gewoon mogen wachten. En met de Masutka {een plaatselijk vervoermiddel waar we nog gretig gebruik van zullen maken} werden we door de drukke straten van de hoofdstad geleid naar het huis van de zusters waar we het tweede deel van onze reis zullen verblijven.

Eenmaal we binnen waren, werden we ook hartelijk begroet door zuster Susan. Het verbaasde me dat ze er was want we waren wel op een ongoddelijk uur en met 2 uur tijdsverschil toegekomen in het, voor mij nog onbekende] Georgië. Onze aandacht werd al snel afgeleid naar een tafel waar je meteen kon van wegsmelten. De geur van verse boterkoeken, rozijnenkoeken, taartjes, vijgen, abrikozen, appels... kon je niet zomaar overslaan. En dit was al het eerste bewijs van oneindige, warme gastvrijheid van Georgië. Na een paar luttele uurtjes slaap op stoelen en tussen stoelen moesten we ons alweer klaarmaken om te vertrekken naar Turc'ch, het bergdorpje waar onze eerste dagen zullen doorbrengen. De Masutka die plaats biedt voor 18 mensen zal later één gezellig, druk, warm busje worden. Asphalt kent men nog niet overal in Georgië, stoffige zandwegen vol met putten en bulten trachten ons veilig op onze bestemming te brengen. Het busje stopt vaak, mensen volgestouwd met zakken meel en graan willen mee. De chauffeur ziet het graag gebeuren, voor hem wordt het een goed betaalde dag. Ondertussen kijk ik naar buiten en zie ik de drukte van de hoofdstad veranderen in beboste heuvelruggen en een onmetelijk ver landschap. Mensen voor en achter mij praten tegen mij, terwijl ik er geen snars van begrijp. Ik heb al spijt dat ik niet beter de Armeense taal onder de knie heb, al is die ook aartsmoeilijk. Doodvermoeid van de lange, helse rit bereiken we uiteindelijk in de late namiddag Turc'ch. Ik merk onmiddellijk op hoe prachtig en rustig het hier is en hoe jong de zusters zijn, zowel van geest als van leeftijd. Na een korte maar deugdlozende nacht maken we ons snel klaar want onze eerste namiddag met de kinderen van het dorp staat op het programma. De ene een beetje onwennig de ander heel zenuwachtig wachten we op onze gasten. En ze kwamen met velen, overal uit de velden, al dansend al zingend, met 100 bloemen, nee met véél meer! Groot en klein, ze knuffelden ons, zoenden ons, gaven ons de hand en brabbelden 1001 woorden die wij niet verstonden. We konden alleen zéér beschaamd en met paar woordjes antwoorden. Snorakalutium. Dankjewel. Elke dag kwamen ze, soms met 30, andere keren met 70. We leerden ze ' hoofd, schouders, knie en teen' en zij leerden ons qele qele, hun eurosongliedje waar ze allemaal zo trots op zijn. We zwommen in vervuilde bergriviertjes, we wandelden hand in hand van de ene berg naar de andere berg, ze maakten kransjes met bloemen voor ons en wij leerden hen vriendschapsbandjes maken met touw, we voetbalden tot we helemaal bezweet waren. Dries liep elke ochtend samen met de zusters rondjes in Turc'c, we werden verwend als koningen, we leerden Italiaans,

Georgisch, Armeens en Russisch en wij leerden hen Engels, de vrouwen praatten met Lien en mij over de mannen en over zichzelf, we lachten om zaken die in dit land voor de vrouw een taboe waren, we gingen 6 keer per dag om de koffie bij de mensen thuis, gewoon uit beleefdheid, we aten typische Georgische koekjes en wijn en kochten die ook in de plaatselijke winkel om onze vrienden te laten proeven van dit heerlijke land, we speelden één tegen allen in twee talen, we baden tot God of tot andere goden, we keken naar de mooiste zonsopgang en kregen weer kippenvel bij het zien van een prachtige sterrenhemel samen, we leerden ze de macarena en de indianendans, we dansten voor de zusters op Allegria en we namen samen afscheid, afscheid van Turc'ch. We hebben gehuild en de kinderen wel 1000 zoenen en knuffels geven, we hebben gezwaaid tot ze de hoek om waren. Na Turc'c was het nog niet voorbij ons tweede leven begon dan in de drukke hoofdstad, Tbilisi. We verbleven daar in gezellig appartementje waar er elke zondagvoormiddag yoga les was, die ons op lange termijn nog de nodige kopzorgen zou geven. Turc'ch en Tbilisi zijn totaal niet te vergelijken. Eenmaal we met de Masutka en met de nodige problemen waren gearriveerd in Tbilisi werden we onmiddellijk overvallen door de drukkende hitte. Het groot propagandabord wees ons 37.5 graden aan, het zou niet vaak kouder dan dit worden. Ook was de hoofdstad veel drukker dan het rustige Turc'ch waar er misschien maar 1 auto was.

Tbilisi leefde als het ware van de vele auto's en taxi's, allemaal afdankertjes van ons, het rijke Westen. Hier was het serieuzer werken en waren verplicht om elke dag een soort van cursus in elkaar te boxen voor onze Georgische vrienden en leeftijdsgenoten. In de voormiddag leerden we hen alles over EHBO, toneel, spel en spelen, leeftijdscategorieën en in de namiddag trokken we samen met hen erop uit naar de vele parkjes in de buurt. Daar speelden we cactus en bloem, Adam en Eva, zakdoekje leggen, voetbal, schipper-magikover-varen, waterspelletjes maar evengoed leerden zij ons spelletjes: het fameuze kaartspel met de cijfers en het draaispel waar we allemaal lichtjes ziek van werden. We werden 's nachts geconfronteerd met de armoede en de grote rijkdom. 's Avonds kwamen vaak hordes jonge, opgetutte schaarsgeklede Georgische vrouwen de straten van de hoofdstad bevolken om zich daarna te verdrinken in het nachtleven. Ook wij proefden van de nacht, we gingen zwemmen in een reusachtig meer, klommen op bergen om te genieten van een overdonderend landschap, we kochten goedkope frambozen op de plaatselijke markt, we werden getraakteerd door een zatte, rijke man die ons avondje pizza-eten volledig betaalde en ons zelfs nog meer drinken aanbood, we dansten de salsa in de fontein voor het parlement, we gingen op het warmste uur van dag wandelen en waren dan verwonderd dat we ziek waren, we speelden waterspelletjes met de zusters en ging naar de mis met de zusters, we ontmoetten een meisje die we zo wilden adopteren, we dronken uit brikjes met rietjes, we hielpen elkaar als een gehechte groep, we lachten samen en we weenden samen, we waren een familie, voor een tijdje dan toch.